

3 שירים יקיר בן־משה

אלמלא שעת הבוקר

האם אספת אחר־יד כל מה שהשארתי בחלום,
אני שואל את מיכאל מדי בקר.
הוא מביט בי בעינים צהבות, לוגם את רגליו
הצוננות

עמק מתוך השמיכה, ואינו אומר דבר.
עפעפיו מרפרפים כמו דפים יבשים מספר עתיק.
האם שכחת משהו בתוך החלום? צא מהר, השער נסגר.
מיכאל מעביר את ידו על הלחי, בין שפתים לאף,
לא אבא, לא שכחתי כלום. החלום ריק ממני.
יפי, בוא, נתעורר. אך מיכאל לא זז.
רגליו צנופות לבטנו.

קר לי, הוא לוחש, השמש מסננת.
אי אפשר לטעות: פני הילד זוהרים
במקצב אטי, נמוך ועמק.
אני קם ופותח תריס, לבי גוסס אהבה.
השחר צובט את פני הרקיע.
אלמלא שעת הבקר יכלנו להיות גוף אחד.
פתאום מיכאל מתנער, מביט בי בעינים ריקות,
אבא, תראה מה השעה! עוד רגע
השעור מתחיל, שכחת לצאת מהחלום?
אני קם מבהל, פי נוטף נוצות.
שוב טרפתי את צפור הבית.

השיר על הארץ

כל הבקר שמענו מאהלר על פני הארץ
עד שבקשת להעיר את אחיך.
נקשת בעדינות על מצחו של מיכאל,
העברת מכחול אצבע זעיר
על פני דף הזהב
של לחיו. בוא, קום. אמרת.
ברקע הדדו אבובי השיר הארץ
של המלחין היהודי המומר,
שברי פסוקים רחפו בחלל הסלון, התפשטו
ואספו תאוזה בדרך אל המסדרון, ימינה
אל חדר הילדים. מיכאל, קום.
ולא קום.
גופו התגלגל מצד אל צד.
לפתע בקעה הדממה.
התפרצה במורד הבית
אל היפי האצור של הבקר.
השקט נקש על לבנו פעמון זכוכית.
הבטנו באח החולם את שנתו, נושך
את הבקר בשפתיו הרכות
וחזרנו לסלון.
חכינו דקה, יממה, הבטנו
על מהומת החיים, הקשבנו למאהלר,
האם זכרנו דף זהב?

במרחק אלף שנות חיים

איך להביט על אישוניו של בני
מקפל בעריסת הבקר על ספת הסלון,
ממזמז מול קרני שמש ראשונות
מבעד לתריסים,
מחייך
או לא מחייך –
איך להעביר מבט על פני מבט
כשהעין שלו נגרת זהבה כמו דבש,
במרחק אלף שנות חיים ממני?

האישון רועד כמו תמרור ברוח
בעמק ערפל גבולות.
זה רק אני והוא, לבד, במדבר השחר
של הנזכחות.

אפלו האדמה אינה רועדת
כשמיכאל נפרד ממני
ברגע זה.